

Wisut.net ชี้แจง Angkor

(ใคร Copy บทความใคร)

วิสุทธิ ภิทยโยธินชกะ

.....

สืบเนื่องมาจากคุณ Angkor ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทความหลายเรื่องที่ผมเผยแพร่ใน wisut.net ซึ่งความคิดเห็นบางเรื่องก็ดีมีประโยชน์บางเรื่องก็ยังคงคลาดเคลื่อน ผมก็ได้ Posted ชี้แจงกลับไป ทุกเรื่อง และคุณ Angkor ได้แสดงความคิดเห็นกลับมาอีกทุกเรื่องเช่นกัน แต่ผมเห็นว่าความคิดเห็นที่ส่งกลับมานั้น ไม่น่าสนใจ เช่น ในบทความเรื่องพระพุทธรูปสมัยทวารวดี ที่เก่าที่สุดในประเทศไทย คุณ Angkor แสดงความเห็นในทำนองที่ว่า ผมอ้างหนังสือที่เก่าเกินไป ซึ่งผมก็ได้บอกไปแล้วว่า บทความเรื่องนี้ผมเขียนเมื่อ 10 ปีที่แล้ว หนังสือที่ท่านแนะนำให้อ้างยังไม่ได้พิมพ์เผยแพร่เลย ผมจะอ้างได้อย่างไร และในเรื่องเดียวกัน ท่านถามผมว่า ท่านแน่ใจหรือว่าเป็นของเมืองฝ้าย? ไม่ได้นำมาจากที่ใด ซึ่งผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าความจริงนั้นมาจากไหน เวลาเขียนก็ต้องอ้างอิงจากหลักฐานที่มีอยู่ ไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่นดังนั้น ผมจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต่อความยาวสาวความยืดต่อไป เพราะผมไม่รู้ว่าคุณ Angkor เป็นใคร อยู่ที่ไหน จึงเข้าลักษณะที่ว่า ผมต่อสู้กับเงา ผู้ไปก็เหนื่อยเปล่า จึงไม่สนใจที่จะโต้ตอบอีก

แต่ปรากฏว่า คุณ Angkor มีความสนใจในบทความของผมมากเป็นพิเศษ และได้สืบค้นงานของผมใน wisut.net ก็ต้องขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงครับ และจากที่คุณ Angkor ค้นไปค้นค้นมาก็ไปพบบทความเรื่อง โบราณวัตถุ ภูมิปัญญาอดีต รากเหง้าทางวัฒนธรรม ซึ่งมีเนื้อหาบางส่วนตรงกับ web ของมหาวิทยาลัยมหิดล จนไม่รู้ว่า ข้อความที่ตรงกันนั้นใคร Copy ใคร ตรงนี้ผมก็ต้องขอชื่นชมความสามารถในการสืบค้นของคุณ Angkor ไว้ ณ ที่นี้ด้วย สำหรับบทความเรื่อง โบราณวัตถุ ภูมิปัญญาอดีต รากเหง้าทางวัฒนธรรม ผม Posted ไว้ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2551 แต่ขาดความสมบูรณ์ตรงที่ไม่ได้ระบุไว้ว่าเขียนตั้งแต่เมื่อใด และคุณ Angkor ได้แสดงความคิดเห็นมาว่า

ไม่รู้ว่าใคร Copy ใคร กับบทความนี้ พร้อมทั้งบอก web ที่ปรากฏข้อความเหมือนกันมาด้วย คือ http://www.mapculture.org/mambo/index.php?option=com_content&id=0&Itemid=58&limit=9&limitstart=450 ซึ่งเป็นweb โครงการแผนที่วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ชายแดนไทย-กัมพูชา โครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล กับสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด กระทรวงวัฒนธรรม

ผมเปิดดูตามwebที่ให้มา ก็เห็นจริงตามที่คุณ Angkor บอกมาทุกประการ กล่าวคือ มีข้อความที่ตรงกับบทความของผม คือ

- ประติมากรรมในพระพุทธศาสนา อาทิ

พระพุทธรูปประทับยืนตรง หล่อด้วยสำริด สูง 1.10 ม. พระกรทั้งสองข้างยื่นออกไปข้างหน้า พระกรขวาอยู่ในท่าแสดงธรรมหรือวิตรรกมูตรา พระกรซ้ายนิ้วพระหัตถ์หักหายไป พระเมลาเป็นรูปกรวย เม็ดพระศกเป็นรูปก้นหอยเล็ก ๆ พระขนงโค้งต่อกันคล้ายปีกกา มีอุรณาหรืออุณาโลมตรงกลางพระนลาฏ เป็น

พระพุทธรูปสำริดสมัยทวารวดีที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยพบในประเทศไทย ขุดพบโดยบังเอิญที่บ้านฝ้าย ต.ไทยสามัคคี อ.หนองหงส์ จ.บุรีรัมย์ และได้มอบให้แก่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนครเก็บรักษาไว้

พระโพธิสัตว์ประทับยืนในท่าสมถังค์ หล่อด้วยสำริด สูง 1.37 ม. มี 4 พระกร พระกรทั้งสองข้างยื่นออกไปข้างหน้า แสดงท่าวิตรรกมูทรา พระกรซ้ายด้านหลังยกขึ้น พระกรขวาด้านหลังหักตรงข้อศอก พระเกศาทำเป็นวงซ้อนกัน 4 ชั้น ขุดพบโดยบังเอิญที่บ้านฝ้าย ต.ไทยสามัคคี อ.หนองหงส์ จ.บุรีรัมย์ และได้มอบให้แก่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนครเก็บรักษาไว้

พระโพธิสัตว์ประทับยืนในท่าตรีภังค์ หล่อด้วยสำริด สูง 0.47 ม. ทรงชฎามงกุฏ ทรงภูษาสั้น มีเข็มขัดผ้าเส้นเล็ก ๆ คาดทับอยู่เหนือพระโสณี และผูกชายเป็นโบที่ด้านหลังชายผ้าห้อยอยู่ทางด้านขวา ริวชายผ้าทำเป็นเส้นบาง ขุดพบโดยบังเอิญที่บ้านฝ้าย ต.ไทยสามัคคี อ.หนองหงส์ จ.บุรีรัมย์ และได้มอบให้แก่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนครเก็บรักษาไว้

- ประติมากรรมในศาสนาพราหมณ์ อาทิ

พระพรหมประทับยืนในท่าสมถังค์ แกะสลักด้วยหินทราย มีสี่พักตร์ สี่กร ทรงชฎาประดับด้วยแนวลูกประคำ ทรงภูษาจีบเป็นริ้ว จัดแสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พิมาย จ.นครราชสีมา

เทพนารีประทับยืนในท่าสมถังค์ แกะสลักด้วยหินทราย ทรงชฎา มวยพระเกศามีวงพระเกศาน้อยใหญ่ห้อยตกลงมายังเชิงมวย จัดแสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนคร

จากหลักฐานที่กล่าวมา ผมคงไม่สามารถบอกได้ว่าใคร Copy ใคร แต่บทความที่ผมเขียนและใครก็ตามที่เขียนใน web ดังกล่าวนั้น “เป็นเรื่องที่เราสองคนเท่านั้นที่รู้ว่าใคร Copy ใคร”

เรื่องในลักษณะนี้เคยปรากฏมาแล้วในสมัยพุทธกาล คือ เรื่องนางจิญจมาณวิกา ในบทสวดพุทธชัยมงคลคาถา (คาถาพาหุง) บทที่ 5 พระคาถาความว่า

“กัตวานะ กัญฐะมูทะรัง อิวะ คัปกินิยา จิญจาเยะ ทุกฺขะวะจะนัง ชะนะกะยะมัชฌะ สันเตนะ โสมะ วิธินา ชิตวา มุนิน โท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ได้ชนะความกล่าวร้าย ของนางจิญจมาณวิกา ทำการประหนึ่งว่ามีครรภ์ เพราะทำไม่มี สันฐานอันกลมให้เป็นประคومیทอง ด้วยวิธีสมาธิอันงาม คือความระงับพระหฤทัยในท่ามกลางหมู่ชน ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านด้วยเหตุแห่งพระพุทธชัยมงคลนี้ฯ (ท.ธีรานันท์.2540:225-226)

เรื่องย่อตอนหนึ่งมีอยู่ว่า “เย็นวันหนึ่ง ขณะที่พระศาสดากำลังแสดงธรรมอยู่ ท่ามกลางพุทธบริษัท ในธรรมสภา นางได้เข้าไปยืนตรงพระพักตร์พระตถาคตเจ้า แล้วก็กล่าวว่า

“มหาสมณะ พระองค์ดีแต่แสดงธรรมแก่มหาชนเท่านั้น กระแสเสียงของพระองค์ไพเราะยิ่งนัก พระโอษฐ์ของพระองค์ดุสนิหิตี แต่พระองค์มิได้สนพระทัยในหม่อมฉันเลย หม่อมฉันซึ่งตั้งครรภ์ครบกำหนดคลอดแล้ว ครรภ์นี้อาศัยพระองค์ตั้งขึ้น พระองค์ไม่เอาพระทัยใส่ต่อเครื่องบริหารครรภ์เลย แม้ไม่ทำเองก็ควรตรัสบอกสาธุศิษย์คนใดคนหนึ่ง เช่น นางวิสาขา หรืออนาถบิณฑิกะ หรือพระเจ้าปเสนทิโกศล ให้ช่วยเหลือในการนี้ พระองค์ทรงรู้แต่การอภิรมย์อย่างเดียว แต่ไม่ทรงสนพระทัยในการคลอดของหม่อมฉันเลย”

ความพยายามของนางเป็นเหมือนจับก้อนอุตุขึ้นปาพระจันทร์ พระตถาคตเจ้าหยุดแสดงธรรมอยู่ครู่

หนึ่ง เมื่อนางพูดจบ พระองค์ก็ตรัสด้วยพระกระแสเสียงอันเรียบว่า

“น้องหญิง เรื่องนี้เราทั้งสองคนเท่านั้นที่รู้ว่าจริงหรือไม่จริง”

นางจัญจมาณวิกาโกรธมาก เต็มคำพระตาคตเจ้าจนเชือกขาด ฝ่าและท่อนไม้กลมเกลี้ยงหล่นลงมาจากท้องของนาง” (วสิน อินทสระ.2548 : 1)

อย่างไรก็ตาม ผมขอแนะนำเสนอหลักฐานที่มาของบทความของผม ดังนี้

บทความเรื่องนี้ เคยพิมพ์เผยแพร่มาแล้ว ในหนังสือเรื่อง พจนะ-สารานุกรมศิลปะไทย ฉบับคู่มือ นักศึกษา ตามโครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ เนื่องในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเจริญพระชนมพรรษา ครบ 72 พรรษา 5 ธันวาคม 2542 พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ราชภัฏบุรีรัมย์ ปี 2542 จำนวนพิมพ์ 500 เล่ม อภินันทนาการไปตามห้องสมุดต่างๆทั่วประเทศ สามารถสืบค้นได้ตามห้องสมุดต่างๆทั่วไป (ภาพที่ 1)

เนื้อหาที่เป็นปัญหาว่าใคร Copy ใครปรากฏอยู่ในหน้า 59-62 (ภาพที่2-5)

ผมก็ชี้แจงได้เท่านั้นแหละครับ ว่า ใคร Copy ใคร

.....

หนังสืออ้างอิง

ท.ธีรานันท์. (2540).สวดมนต์ ลีปสองตำนานแปล(ฉบับสหธรรมิก).กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดวงแก้ว.

วสิน อินทสระ.(2548).พุทธชัยมงคลคาถา. (online)

(<http://www.bloggang.com/viewblog.php?id=nanasarae&date=25-03-2005&group=2&gblog=7>)

สืบค้นเมื่อ 11 กค. 54

วิสุทธิ ภิญญาวาณิชกะ.(2542).พจนะ-สารานุกรมศิลปะไทย ฉบับคู่มือนักศึกษา.บุรีรัมย์ : สำนักพิมพ์สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.

<http://www.wisut.net>

ภาพประกอบ

ภาพที่ 1

